

DENNIS STORM

DIT

22 DIY/DIT DESIGNS

EDITIE BALI BACKYARD BUILDING SATU

SPECTRUM

**'NEVER PRAY FOR MORE.
JUST SAY THANK YOU FOR WHAT YOU HAVE.'
– RAI**

INHOUD

- 8 **RAI & MARK**
- 10 **SO... WHY ARE WE DOING THIS?**
- 14 **THE BACKYARD OF BALI**
CRANE
TRAY
- 34 **HOBBIES ARE NOT SEXY**
SEXY GIRLS HOBBY SATU
SEXY GIRLS HOBBY DUA
- 46 **I'M JUST TOO BUSY**
TROPICAL CLASSIC
BAMBOO TRUCK
- 62 **GET UP AND DO SOMETHING,
TOGETHER!**
FAMILY PAINTING
- 68 **GO TO THE BEACH**
GYPSY
- 76 **JUST DRAW SOMETHING
AND SEE WHERE IT WILL
LEAD YOU**
360

- 86 **RAI AND THE SIX STEPS**
BONZAI
OLDSCHOOL NEWSCHOOL
SAME SAME, BUT DIFFERENT
- 108 **DON'T LET THE THINGS YOU
CAN'T DO GET IN THE WAY OF
THE THINGS YOU CAN DO**
TAILORMADE SATU
TAILORMADE DUA
- 118 **THE 244/122 CHALLENGE**
THE CABINET
- 128 **OLDSCHOOL
CRAFTSMANSHIP**
THE PUZZLE
THE CHILD UNFRIENDLY LAMP
- 146 **NEVER TOO OLD TO LEARN**
RATTAN TO SIT ON
- 158 **NOW YOU NEED A NEW ONE**
IKEBANA
WOLVES & PALMTREES
- 176 **CHALLENGE YOURSELF**
BETON SALON
- 188 **THANK YOU**
CANANG
- 201 **SUKSMA**
- 204 **BAHASA**
- 205 **NOTES**

PS: Dankzij mijn passie voor design & architectuur heb ik in de loop der jaren honderden designtijdschriften en boeken doorgebladerd waardoor duizenden ontwerpen door mijn hoofd zwerven. Mocht één van de ontwerpen uit dit boek, of misschien wel meerdere, zodoende per ongeluk overeenkomstig zijn met een ontwerp van deze of gene, dan bied ik hierbij alvast mijn excuses daarvoor aan.

**SO... WHY ARE
WE DOING THIS?**

Wat mij betreft is het doel van een reisprogramma de kijker inspireren en aanzetten tot reizen in plaats van ongeïnspireerd vertellen hoe je dat precies moet doen. In de jaren dat ik een reisprogramma maakte vond ik het onzin om tot in detail uit te leggen hoe je naar een land of stad moet afreizen, welke route je het beste kunt nemen en in welk restaurant je dan moet gaan eten. Reizen gaat niet over praktische zaken en toeristische trekpleisters maar over beleving en gevoel. Het hele avontuur begint tenslotte al bij het ontwaken van de wens, een dagdroom als het onmisbare begin van je reis. Je bent dan misschien nog niet fysiek op de bestemming zelf, maar het dromen en fantaseren over jouw eigen reis is dan al wel begonnen in de vorm van enthousiasmerende voorpret.

Iemand vertellen wat hij of zij moet gaan doen is saai, voor zowel de verteller als het luisterend oor, maar iemand inspireren om z'n eigen avontuur aan te gaan is daarentegen uitdagend en dankbaar. Het is het verschil tussen informatie oplepelen en energie geven. Nadat ik gestopt was met mijn reisprogramma's, schreef ik een boek over de schoonheid van minimalisme, *Weg ermee*. Wederom wilde ik niet dat het over *hoe* zou gaan; het *waarom* vond – en vind ik nog steeds – vele malen belangrijker, inspirerender en uitdagender. Ontdekken, of dat nu over reizen of levensfilosofie gaat, is iets dat je

zelf moet doen. Het enige wat een ander kan proberen is een vonk doen overslaan. Zo bekeken is interesse wekken en nieuwsgierigheid aanwakkeren het hoogst haalbare. En als dat gelukt is komt de rest vanzelf, ieder op zijn of haar eigen manier en tempo.

Dit boek gaat echter niet over reizen, maar over Do It Yourself, *DIT: Bali Backyard Building* is tot stand gekomen met hetzelfde credo in mijn achterhoofd als waarmee ik ooit mijn reisprogramma's maakte en later *Weg ermee* schreef: het gaat niet om hoe, het gaat om waarom.

Want wat zou nu precies de winst zijn wanneer je zonder verdere reden exact iets na zou maken uit dit boek? In principe is dat niet heel anders dan naar de Ikea gaan en een bouw pakketje van een salontafel kopen. Alleen heb ik dan uitzonderlijk veel moeite gestoken in het schrijven van de bouwtekening en jij bijzonder veel energie gestopt in het verzamelen van het benodigde gereedschap en materiaal. Dit boek is geen verzameling bouwtekeningen, het is een aanmoediging om van de bank af te komen en aan de slag te gaan. En het liefst samen, want waarom zou je alles alleen doen als het vaak leuker is, en het bovendien meer mogelijkheden geeft, wanneer je het samen doet? Moeder Aarde heeft ons handen gegeven, niet om op de bank te zitten met een afstandsbediening in de hand, starend naar een of

andere suffe soap, maar om te creëren! Sta op en maak iets. Ga aan de slag. Ontwerp, bouw, maak fouten, leer, bouw opnieuw en daag jezelf uit. Laat je creativiteit uit haar kooi, maak aanspraak op die verstopte krachten en talenten in je lijf en geef je handen wat te doen.

“YEAH, SURE, BLI. NO WORRIES. IF YOU CAN DO YOUR WORK IN OUR BACKYARD, OF COURSE YOU ARE WELCOME.” – RAI

OLDSCHOOL CRAFTSMANSHIP

THE PUZZLE & THE CHILD UNFRIENDLY LAMP

Ambacht is het hart dat een dorp of stad doet kloppen. Helaas

verkiezen we de laatste pak 'm beet halve eeuw bijna altijd gemakzucht boven gezond verstand. Discounters en prijsstunters, fysiek of online, krijgen de voorkeur. Waarom? Omdat het goedkoper is. Maar het is ook de reden dat het leven, de ambacht, uit dorpen en steden stroomt. We kopen fabrieksbrood van de supermarkt in plaats van het warme brood van de bakker. We zouden ons kunnen laten verwonderen over al het moois dat die jongedame maakt die het lef heeft gehad om een opleiding tot edelsmid te doorlopen en een atelier op de hoek heeft geopend, maar het is goedkoper om iets online te bestellen dat op een lopende band in China in elkaar is gezet. We verkiezen liefdeloze producten, zonder verhaal, omdat het goedkoper kan. Maar wat gaan we dan over een paar jaar doen, als de dromen van sommige tech-nerds zijn gerealiseerd en kijken of de computer wel aanstaat de enige baan is die is overgebleven? We doen alsof we ontzettend druk zijn met vooruitgang, maar is dat wel zo? Kun je al die automatisering en het overbodig maken van ouderwetse ambachten, banen überhaupt, wel vooruitgang noemen?

De laatste eeuw glipt er van alles door onze vingers, zo ook een exceptionele hoeveelheid ambachten. In theorie is onze kennis groter dan ooit, want we kunnen alles googelen, maar in de praktijk is het onvoorstelbaar hoeveel waardevolle praktische kennis we in een paar generaties compleet zijn verloren. Eeuwenoude recepten, ambachten en technieken. Allemaal ingeruild voor gemakzucht.

Desondanks is ambacht de toekomst, tenminste, dat is waar ik in geloof. We zijn nu eenmaal mensen en niet gemaakt om stil te zitten. We willen onze handen en creativiteit gebruiken. En dus moeten we

ruimte maken voor de wens om iets te maken dat onszelf met trots vervult en anderen verwondert. Of dat nu plafondornamenten zijn of zelfgemaakte kussens voor op de bank. Los van de voldoening die het succesvol creëren van iets tastbaars oplevert geeft het je ook een gevoel van zelfredzaamheid. Wanneer je een ambacht in je vingers hebt, heb je namelijk altijd iets om op terug te vallen.

Daarnaast, ook niet onbelangrijk in een tijdperk waarin de ene na de andere gezondheidshype kortstondig floreert, is iets doen met je handen en je lijf wellicht gezonder dan we vermoeden. ‘The key to staying sharp in old age is in your fingers. From your fingers to your brain, and back again. If you keep your fingers busy, you’ll live to see one hundred.’ Voor hun boek *Ikigai* interviewden de schrijvers wereldwijd supercentenarians: honderdplussers die geboren en getogen zijn in de *blue zones*, plekken op aarde waar mensen gemiddeld verreweg het oudst worden. De meest overduidelijke en opvallende overeenkomst die ze ontdekten was de gemeenschappelijke hobby die de honderdplussers deelden: ‘One hundred percent of the people we interviewed keep a vegetable garden.’

De supercentenarians – en als wijsheid met de jaren komt kunnen zij het het weten – reppen niet over sporten tot je erbij neervalt, supershakes drinken of je in origami-achtige yogabewegingen vouwen. Ze adviseren bijtijds wakker te worden en niet kunnen wachten om je aan je hobby te wijden voordat de dag echt gaat beginnen, onderwijl natuurlijk bewegen en met je handen in de aarde wroeten. En je vooral niet te druk maken. Natuurlijk moet er gewerkt worden, maar net zo belangrijk is tijd spenderen aan datgene wat je iedere dag weer doet glimlachen.

PUZZLE

De puzzel wordt twee planken dik, maar je hebt drie stukken hout van hetzelfde formaat nodig om hem te maken. De eerste gebruik je voor de bodem, de tweede voor de rand en de derde voor de puzzelstukken.

Teken de puzzel uit. Iedere lijn maakt het moeilijker.
Eerst zaag ik de rand van de puzzel uit, hiervoor boor ik eerst een gat met
een dikke houtboor (10mm), zodat ik niet door de rand hoef te zagen.

Zet kruisjes op de onderkant van de puzzelstukken zodat je na het zagen weet wat de boven- en de onderkant van de puzzel is. Wil je een extra moeilijke puzzel? Dan laat je de kruisjes achterwege.

De rand opschuren en vervolgens controleren of de puzzel in de rand past.

De rand lijm ik op de bodemplaat waarna ik deze van onderaf nog eens vastschroef met slanke 3.0mm schroeven (voorboren!).

